

בזמן אר ד'אז העסג'ג

העלון לאברכי כולל, בני הישיבות ולכל לומדי התורה

האיחוד בהידוד

המאחד בקרבו חידודים ותשובות בהלכה ובאגדה

לע"נ ר' שמעון יהודה בן הגה"צ ר' אברהם יעקב (זיידל) עפשטיין זצוקלה"ה

פרשת ח"י שרה - תשס"ט ג'ליון ס"ג שלשית שנה

כתב חידה

ממני נלמדת מעלת הברכה,
לאחר שיראתי סמוך לזביחה.

על גירותי נאמרו דעות,
ויוצ"ח חייבים בכל המצוות.

בתואר מלך נקראתי,
ולאחר מותי נתגליתי.

מי אני?

רמז: דמות הקשורה לפרשה

תבנית: הקשר בין הדמות לפרשה הוא בהזכרתה או ברמיזה בפרשה או בפרש"י

מענינא דירתא

מולד חודש כסלו
ליל שישי
בשעה 3:26.15

האם בזמן ה'אבות' קידשו החודשים ועיברו השנים?

דבר תורה

"וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבד לסחר". בראשית כ"ו ט"ז.

חז"ל (בב"ר י"ח ז' ועוד) הפליגו במידותיו הרעות של עפרון, עד שדרשו עליו את הפסוק במשלי (כ"ח כ"ג): "נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חסר יבאנו", שעפרון היה איש רע, שבו בזמן שכל בני חת הבינו וידעו את כבודו וחשיבותו של אברהם, נעלו דלתותיהן והלכו לגמול עמו חסדים, ולמרות שפלותו של עפרון, שלא היה ראוי למינוי, בכל זאת, כדי שלא יהא מצב שאדם חשוב כאברהם קונה מאדם פשוט כעפרון, מינהו עליהם לארכוסטרטיונס, ולאחר שאמר שיתן את השדה בחינם, למרות הכל, עפרון נשאר ב'דרגתו' ובמידותיו הרעים, שלקח סכום עצום זה של ארבע מאות שקל כסף עבור לסוחר, עבור חלקת קרקע קטנה זו לקבורתה של שרה.

מקום נוסף מצאנו, שרכשו חלק ממערת המכפלה, היה זה אצל יעקב, שלאחר הפסוק יצחק, חילקו יעקב ועשו את הירושה ביניהם, "אמר יעקב, אפשר שיעשו עשו הרשע בקבורת צדיקים, מה עשה, הביא כל כספו וזהו, ועשה מהן כרי, אמר לעשו, מה אתה מבקש, הכרי הזה או הקבר הזה, נטל עשו את הכרי ויעקב נטל אותה מערה". תנחומא ויחי ו', וכע"ז בב"ר ק' ה' ועוד.

ולכאורה, מדוע לא מצאנו בחז"ל שיפליגו בגנותו של עשו, שדרש סכום כסף כה רב על מערת המכפלה, כמו שמצאנו שהפליגו בגנותו של עפרון, ובמיוחד שעשו נטל סכום הגבוה בהרבה מעפרון, שעפרון נטל ארבע מאות שקל עבר לסוחר, ואילו עשו נטל כרי של כסף וזהו, סך עצום ורב, כל מחצית ממוני ירושת יצחק.

יתרה מזאת, שעפרון נטל את הכסף עבור מקום קבורת שרה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולא, ואילו עשו כשמצאנו לעקב, כבר נקברו בה שלשת הזוגות הראשונים, ונשאר בה מקום רק לעוד שני קברים, קבר אחד היה שייך ליעקב, ורק את הקבר הנוסף, שמינית מהמערה, אותו מכר עשו ליעקב [ואם יעקב נטל אף חלק בכורתו, נמצא שעשו מכר שתי שלישי קבר, אחד חלקי שתיים עשרה מהמערה], במחיר מופקע זה, וא"כ מדוע לא דרשו חז"ל אף על עשו את המקרא של 'נבהל להון איש רע'.

במענה למכתבו של רב"ד דק"ק טרענשין יע"א, הרב המה"ג צדיק ונגשב כש"ת מ"ה וואלף ז"י, שזקק חמס אודות הנהגת החברה דגמילות חסדים' דק"ק פ"ב, שהוצרכו יתומי הר"ר פרץ ז"ל ליתן לצורכי קבורה סך שמונה מאות זהובים, "ודבר זה לא נשמע מימי קדם וכו', וארבע מאות שקל כסף שנתן אברהם אבינו לעפרון בעד מערת המכפלה, אף שהיו קנטרין, יחשב לערך מועט נגד ערך זה...", כותב לו מרן החת"ס זיע"א, "ובקראי שנים ושלושה דלתות, עמדתי מרעיד, כי הימנותא קאמינא, מה עולם לא שמעתי על אנשי תבוא ז"ל דקהלתינו שהעבירו הדרך ושיהיו ח"ו כממכס העומד מאליו, וראשיהם ומנהיגיהם המה תורניים, נכבדי העיר ומאציליה".

משיך החת"ס וכותב, שקרא לראשי הח"ק, והם השיבוהו, שדרכס ומנהגם מעולם, לתת לכל יהודי קבר בדמים מועטים, אך בתנאי, שלא יבקש מקום מיוחד ומשובח, בין אנשי השם אשר מעולם, וכך גם הציעו לשני בני ר' פרץ הנוכח, שאם לא יבקשו מקום חשוב, אלא יקברוהו בחלקת קברי האורחים הבאים מארץ אחרת, יקחו מהם דמים מועטים, רק כדי שהמת יקנה קברו, אך אם הם רוצים קבר מיוחד לפי כבודו, לא יוכלו למכור להם בחדות מאלף 'זהובים שייך', והבנים, למרות שכמה פעמים נאמר להם שאם אינם רוצים מקום מכובד ינתן להם אחות קבר בזול, חפצו בקבר חשוב, ושאו ונתנו עד שהתוצר יהיה שמונה מאות 'זהובים שייך', ואנשי הח"ק התסדו עמם, והוציאו את כל ההוצאות מהסך ה"ל, את מחיר התכריכים ושאר צרכים, ואפי' את מחיר הרופא שהיה אצלו בלילה שקדם לפטירתו, 'ושכר הלומדים בימי אבל', שכל אלו יחד עלו למחיר של כמאה, באופן שנשאר בידם רק שבע מאות ב'עבור מקום הקבר בעליות קברי צדיקים וגדולי קהלתנו נוחי נפש...".

וע"פ הדברים שנתבררו, דוחה החת"ס את הערעור וכותב, "והנה עינינו רואות, דאם כדבריהם כן הוא, אשר אין ספק אצלי [נכלל דבריהם] ומנהגיהם מנהג תורה ככל מנהגן של ישראל...", ומבאר, ש"מה שנהגו ליקח ע"פ"ם מחיר מה עבור מקום קבר, הוא כדי שלא יהי' צדיק קבור בקבר שאינו שלו, ושרשו פתוח עלי תלמוד פ"ג [בב"ב] ק"ב ע"א", ואילו מה ש'שהירשים מבקשים לכבד מורשים בכבודו וגדלו, יכולים בני הח"ק לעלות דמי מחיר הקרקע התיק כנכסי דבי בר מרין, ואין אנואה לקרקעו' בעלמא, מלש' במידי דאורח' למזבני' בהי סך מרובה", ומוסיף תוכחת מגולה לאנשי הח"ק, "אדרבה, אנכי לא ידעתי מי נתן תלם רשות לקבור איש נכרי אשר לא נודע להם מה מעשיו, לקבורו אצל אנשים צדיקים ואנשי מעשה, וכי הכסף יענה את הכל...".

ומסיים החת"ס, שניתן להביא ראיה שמתור לח"ק ליקח דמים מרובים עבור חלקה מיוחדת, וזאת מכה הקושיה שהקשו לעיל, הרי בשני פעמים מצאנו בתורה ששילמו סכום גדול ועצום על קבר, אצל אברהם מעפרון, ואצל יעקב מעשו, א"כ מדוע מצאנו אצל עפרון שחז"ל גינוהו על כך, ואילו אצל עשו לא מצאנו כן, ובמיוחד לטעמים שהבאנו לעיל, שאצל עשו היה בדמים יתרים ומרובים ביחס לעפרון.

אלא, מבאר החת"ס, שהיה הבדל יסודי בין עפרון לעשו, שבשעה שבקש אברהם את מערת המכפלה לקבורה, לא ידע עפרון שהוא מקום קבורת אדם וחיה, ואברהם לא גילה לו שיש לו קפידא לקבור דוקא במקום זה, ולמרות זאת עפרון העלה את מקחו לסכום גדול ועצום, לכך חז"ל גינוהו על כך וכדלעיל, אבל אצל עשו, מדובר היה כשחמקום נכרי היה מכובד, שנקברו בו כבר אברהם ושרה, יצחק ורבקה, ועשו ידע שיעקב רוצה את הקבר בכדי לשכב עם אבותיו, לכך היה לעשו רשות לדרוש על כך 'כרי כסף וזהו', ואין בכך שום טענה עליו.

ע"פ ש"ת חת"ס יור"ד (חלק שני) סימן ש"ל

© כל הזכויות שמורות ל"איחוד בחידוד" ולרבינים הכותבים - מודיעין עילית - ארץ ישראל

לחכימא ברמיזא

בסוטה (כ"א ב') איתא, "ר"א אומר, כל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תפלות".

לפי"ז יש צורך ליישב עובדא בבתו של אדם גדול מסוים.

התדע מיהו?

[ואם תדע נכדו של מי גרם לעיר שלימה שתיחשב חז"ל, תגלה מיהו].

מעשה רב

גבאי הצדקה, ר' ראובן ור' שמעון, יצאו לאסוף למטרה חשובה מ'נדיבי עם', לפי 'כתובות' שקיבלו מידי מנהל 'קופת הצדקה', כאשר פניהם היו מועדות לכתובתו של 'גביר' נכבד, ששמו הולך לפניו, כמי שיודע שהמעות עליו שיהא גזבר נאמן לפזר מעותיו לצדקה, ביד רחבה ובסבר פנים יפות.

אך, שער הברזל הכבד שבקדמת הבית, לצד ה'בעל חי' המאיים, המהלך ברחבת הבית, היוו סיבה מספקת לר' ראובן לטעון, כי כנראה דברים השתנו, לא זו דרך היהדות, שהרי מצב זה מרחיק עניים, ותלמוד ערוך בב"ב ז' ב', שלא אריך לעשות כן.

ואילו ר' שמעון טען לעומתו, מיודיענו הנדיב, כנראה דוגא וחדר כדון 'מרבה נכסים מרבה דאגה', לכן את תרומותיו מעביר הוא אך ורק בתיאום מראש, והתלמוד בב"ב מדבר בעליל מדרגות, הבוטחים בהקב"ה בטחון מוחלט.

לשאלתו של ר' ראובן, ומה יעשו עניים מזדמנים, שלא תיאמו זאת, השיבו ר' שמעון, הוא גורס שעליהם ללכת לגבאי הצדקה שאליהם שולח הנדיב תרומותיו.

השאלה היא, הצדק עם מי?

בבין חידות

היכן מצינו איסור 'מוקצה' בערב שבת, לאדם שלא קיבל שבת (מלבד בחוה"מ סוכות).

מענינא דסדרא

כתב בסדה"ד, ששליחות אליעזר לבית בתואל היה בשנת 'ב"א פ"ח'. הוכח מפרשתינו אם שנה זו היתה 'שנת שמיטה' (מלבד חשבון השנים).

לע"נ זקנינו החבר הרב אברהם בן ברוך מאיר ז"ל נלב"ע ט' מרחשון תשס"ב

וראה שמור ל"א ז"י, ומשי"כ להעיר בזה בש"ת בשרים יור"ד סימן ת"ג, וכן בליקוטי הגרות עשר"ת חת"ס יור"ד כד' ד', בשם ש"ת אמרי אש יור"ד ט"ז, ש"ת מתנת חיים יור"ד ח"ג מ"ג וספר ילקוט הרשב"א ע"ש.

סיפור ושאלה ביצונו?

אזכור אהבני האספה איוון הפרשה עם פרש!

מכל הבאים בשער המרפא של פרופ' אייזק גאונדוקוקווי, לא לא אחד וזכה להתעורר להודות להקב"ה על רוב חסדו וטובותיו, רק המעורר לחשוב מעט ולהתבונן, יראה ויחכה, של חלה ההודאה אינם אלא כטיפה מן הים על החיוב הגדול של להכיר את הטובה ובעליה.

אחד מההסברים המרתקים שהיו כתובים שם, היה על אופן הראיה והמבנה החיצוני של העין, שראיית האדם היא, על ידי קרני אור הנכנסים לתוך האישון שבעין, ומתורגמים לאותות חשמליים המועברים למוח, כך שהתמונה הנראית נקלטת בשלמותה במוח.

העין לכשעצמה, היא ככדור 'גלילי', שבתוכו נמצא 'הקשתית', ובתוכה, בצמרה, 'האישון', העיגול השחור הקטן, דרך עיגול שחור זה עוברת התמונה למוח, אך כדי שהתמונה תעבור באופן ברור ויחיד, ה'עדשה', שהיא האבר החיצוני של העין, מחמת המבנה המיוחד שלה בצורתה הקמורה, מרכזת את האור ומביעה אותו לאישון, ומעל העדשה, קיים גוף שמעילי נמצא מקומה של 'הקרנית', שהוא גומה לעדשה בקימורה יחד עם זאת היא שקופה, אשר ממתנת המבנה המיוחד שלה, ממחילה במלאכת המירכס של האור.

על ידי תמונה אחת התעכבו רוב החוליים והמבקרים, היתה זו מסגרת ענק שבה היו מנוחים כעשרים תמונות שונות של נוף מצוי, כאשר התמונה המרכזית היא, המראה האמיתי, וכל השאר מראות את השטשטוש שבה היא נראית לאלו שהם קצרי ראייה, בהתאם למספר אותם הם רוקקים.

טבלה נוספת שהיתה תליה במרפא, תחת הכותרת 'טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון', וכותרת משנית, 'אזן שמעת ועין ראה' ה' עשה גם שניהם', שבה פורטו מחיירה האסטרונומיים של כל חלקי העין השונים הייחודיים לרפיה ולהשתלה, כאשר בסיומה נכתב, 'לא אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עליון, שברוב חסדו הגדול עליון, בנוסף על כל מנתותיו העניק לכל שתי מנתות גדולות עצומות ויקרי ערך, ואל עינינו הוראות, הכלולות בהם את כל האברים והנימון וכל הדם, בכל צורך בהוצאות, ללא אפוזיזם וכאבים, כדי שנשתמש בהם לעבודה ולשומרה'.

רוב הממתנים הסתכלו והתבוננו, כפי שיכלו, בכל התמונות והשטרטויים, והעניינו בבליא פלאות שבעיניהם, התחזקו באמונה, ורובם אף קיבלו על עצמם להתחזק עוד ועוד שלא לחטוא חלילה בעיניהם, שיש בזה פנימה טובה בעומה, אלא אדרבה, להתעורר להתחזק לשמור על עיניהם מראות בועה, להיות קל כשנר לסגור את עיניהם כנגד כל מראה שאינו בלאט. אך היו כאלו, שלעצמם הגדול כבר לא יכלו להתחזק בשמירת העינים, עיניהם כבר היו שמורות מראיה אסורה, אפילו את השטרטויים והתמונות הם לא יכלו לראות, והם באו בשערי המרפא, לנסות אולי ישלח להם הקב"ה רפואתם על ידי אותו פרופסור מומחה, שיפקח את עיניהם כימים ימימה, הם קיבלו על עצמם קבלות עצומות, שאם יזכר ה' לשוב ולראות, וודאי ישמרו על עיניהם מכל משמר, עד שיזכו ל'עין בעין יראו בשבוב ה' ציון'.

שמעיה שואכוקקער היה מבין אלו שעדיין יכלו להתחזק בקדושת עיניהם, למרות היותו חולה במחלת 'קרטוקונוס', שהיא מחלה מולדת, שבשנות בחורות גורמת לקרנית לחתונית, ומחמת כך הראיה לא עוברת בצורה חלקה, אלא היא מתעוותת, פנים באופן זה ופעם באופן אחר, והראיה קשה מאוד.

עד היום לא נמצאה תרופה ומתרון למצב זה, מלבד השתלת קרנית מאדם אחר, אך לטיפול זמני ניתן להשתמש ב'עדשת מגע' קשה, המיוצרת בהתאמה למצב הקרנית, שכל יום ויום מניחים אותה במקומה, ומחלחלחית העדשה הקרנית בעיניו היא נדבקת בקרנית, ועל ידי הדבקה זו העיוות בשקרנית מתיישר.

אך במציאות אינה זה אלא בקושי פתרון חלקי, למרות ההתאמה בין העדשה לקרנית, היא אינה יכולה להיות התאמה מלאה, מהסיבה הפשוטה שאם היא ממותה, אם כן מה היא הועילה, היא לא תישאר את העיוות, ולכן, זו שהעדשה נופלת לעתים קרובות, או שהיות והעדשה חלקה לעומת הקרנית שיש בה בליטות ועיוות, היא משפשת את הבליטה וגורמת לכאבים הדומים להרגשה של גרר חול שנכנס לעין ושרט ומשפשת את הקרנית, עד כדי שמורכבים להסיר את העדשה, ושוב הראיה חוזרת להיות מהמטושטשת, כך שבדרך כלל ראייתם של החוליים במחלה זו, אינה למרות מחלתו של שמעיה, עסק הוא בתורה בהתמדה ובמסירות, כאשר פעמים רבות עינוי כצבו מרוב מאמץ בקריאת האותיות

הקטנות בגמ' ובמפרשים, ולמרות זה אכן, שמעיה המשיך בהתמדתו ובמסירותו בלימוד התורה ועמלה.

מלבד זה זמאת בטיסיות שמעיה בקדושת העינים, גם באותם ימים בהם ראה כשורה, שמר את עינוי מכל משמר, תמיד שור היה על לשונו, וכל חנינים הקב"ה נותן לו ימים בהם אני רואה היטב, אם לא כדי לצלל את עיני לתורה ומצוות, ולא חלילה להכשל בהם, והיה מסיים בתפילתו של דוד המלך 'ע'ה בתהלים (ק"ט פ"ח)', שעיקר דרונו ושאיפתו בראייתו השלימה היא, "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", וכפי פירוש' שם, שה' יגלה את עינוי לראות נפלאות מהתורה, את הדברים המכוסים שאינם מפורשים בה.

כשהציעו בפניו בבית החולים את האפשרות להרשם לתור לעבור השתלת קרנית, ככל יהודי, שאל את רבותיו דבר המעשה אשר יעשה, האם מותר לו לעבור השתלה זו שנלקחה מהיהודי מת, ורבותיו השיבו, שאין הדבר גלאת כלל וכלל, וזאת משום שבעצם לקוחתה עוברים על 'ניוויל המת', ומלבד מה שהקרנית 'מחויבת קבורה', ויש בה גם משום 'גזל המת', יש בה איסור נוסף של 'איסור הנאה ממת', ולמרות שיש המגלים בזה, משום שסוברים שבליקחה נהא זה אין בזה כל כך ניוול, והיות והקרנית נחשבת כצבר שעדיין חי, אין בזה משום חיוב קבורה ואיסור הנאה, ובמקום חולי חמור זה, שסומא נחשב כמת, אפשר להקל, בכל זאת פסקו לו רבותיו, שינסה להשיג קרנית מניו, שפטר איסור הנאה ממנו הוא רק דרבנן, ובמקום חולי תהיו.

תקופה ארוכה המתין שמעיה יחד עם עוד קבוצת חולים רבים להזדמנות שימותו בו בארץ הקודש, כדי שיתאפשר להחזירם על קרניתו ולהשתלים בעיניהם, והיות ובסייעתא דשמיא זכינו שארץ הקודש רואה ישראל, יכל שמעיה רק לקבל מאחד שיוברר ללא כל ספק שאינו יהודי, לכן, למרות המתנתו הארוכה, נדחה שוב ושוב.

באחד הימים בשרוהו הרופאים, שיתכן וישועות קרבה, מפני שה'אנא' של הגויים קרבה ובהא, בתחילה נדעוה שמעיה מהדברים, היתכן והיה לי ישועה בזכות ה'אנא', היה זה אמונה ממש בעבודה זה, שעליה יש לנו חיוב של יתגר אלו יעבור, אך לאחר שהסבירוהו הרופאים, שיש לה'אנא' זה והישועה לכל שומרי תורה ומצוות הממתנים להשתלה מגויים, וזאת שהגויים בכל ארצותיהם משתכרים לרוב, ומחמת כך ישנם אלפי אונות דרכים, ומתוך כך אותם ההרוגים המגויים לבתי חולים, שבימים נתקנים הרופאים עוטים על השלל לבתה את גופותיהם ולחטוף את אבריהם להשתלה, אך בימים אלו גם הרופאים בי השכורים, לא עושים בימים אלו אלא ניתוחי חירום, לכן יש עודפי אברים במדינות רבות, המועברים לחולי עמך ישראל, כל אלו ששמרו עצמם מחששות אסורות, ולכן נקוה שבימי החגא הבאים, ימצא לך קרנית מאימה.

הרופא הוסיף והסביר, שלמרות שהקרנית היא אבר פשוט, אין בו כמעט כלי דם, ולכן, בשונה מהאברים האחרים המושללים הנצרכים להתאמה מדויקת וטובלים קשות ממצבי 'דחיה', בקרנית אין כמעט מצבי 'דחיה', בכל זאת יש צורך בהתאמה אחת, שהגיל של התורם והמקבל יהיה שווה, שהקרנית לא תהיה יותר מחוליה מהינין, שדבר זה גורם לחוסר התאמה וקלקול מהיר, וכן שלא תהיה צעירה יותר ממנה, שגם זה אינו מצב טוב, לכן סיים הרופא את דבריו, ותפלה ללגלג של שבין הקרניות שיגיעו ארצה, יהיו קרניות מתאימות לתפילתו.

תפילותיו ודעותיו של שמעיה בקעו רקיעים, ואכן באחד מימי החגא והדעותיו שידורו לבוא לבית החולים, היות והגיע משלוח של אברי השתלה, ביניהם כמה עשרות קרניות.

יחד עם עוד כמה עשרות מחולי עם ישראל, הגיע שמעיה לבית החולים, ואכן נמצאה קרנית מתאימה והוא עבר את ההשתלה בעינו האחת בהצלחה רבה.

לאחר כמה שבועות מההשתלה, החל שמעיה לראות, באופן מוטושטוש וחלקי. במשך השנה וחצי שחלפה מההשתלה, עבר בדיקות וטיפולים שונים, בכל כמה שבועות היה צריך להוציא תפרים שנפרמו, ורק לאחר התקופה הארוכה, שהשתל נקלט והתחבר והתאחה לחלוטין, יכל שמעיה לרכוש משקפיים חדשות ולראות באותה העין כאילו האדם.

כשעברת התקופה הקשה, והחל לראות בעינו זו ראייה טובה, לא הפסיק מין מההודות להלל להקב"ה על נסיון שבכל יום עמו, על כל ראייה וראיה, להלל ולהודות היה מספר חסדי ה' עמו, על ראייתו ששבה, והשתדל מאוד לקיים את קבלתו, נצל את עינוי רק לרביעם טובים וטוהרים, לשמור על קדושתן של משמר.

לאחר שעברו שלוש שנים נוספות, חשב בדעתו שהגיע העת לעבור השתלה נוספת, ולמרות שבקופת חוליה אישרו את ההשתתפות בהוצאות, במשך תקופה ארוכה לא נמצאה קרנית מתאימה מגוי, הסדרו בהבאת חלקי גופות של גויים בימי אידיהם פסק מסיבה כל שהיא, ואילו לטוט לח'ל' ולצבע השתלה, עלה סכום עתק שלא היה בידו, ובהוראת רבותיו המתין להזדמנות שתבוא.

באחד הימים כנסע למרן שליט"א להתברך ברפואה שלימה, ביקש ממרן שיענין לו עצה טובה מה יוכל לעשות בכדי שיזכה

השאלה היא: מנין בפרשתנו עפרש"י מצא שמעיה מקור לנהוג כנהגתו זו?

תשובה לשאלה, מנין בפרשתנו עפרש"י ניתן להביא סמך להכרעתו של מרן, שאין בכתיבת התיבות 'זכורנו לברכה' בכתיבה משום 'סימנא מילתא', אלא אפשר לכתובם כן. שניתן להביא סמך וראיה שתיבות 'זכורנו לברכה', אין בהם משום 'סימנא מילתא', וזאת מדברי רש"י, ע"פ, 'ואברהם היו יתה לגי גדול ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ', ובאר שר"י, 'ואברהם היו יתה: מדרש אגדה, זכר צדיק לברכה (משלי ז'), הואיל והזכור, ברכה'. מבורר מדברי רש"י, שלשון 'זכורנו לברכה' הוא לשון ברכה אף על אדם חי, שהרי אברהם היה חי באותה שעה, וא"כ אין בזה משום 'סימנא מילתא' לדעה חלילה.

הרב מרדכי אליהו איינשטיין שליט"א האיר את עינוי מרבי מהרה"ש א"ח ב"א ק"ט ע"פ, 'ואברהם היו יתה: מדרש אגדה, זכר צדיק לברכה (משלי ז'), הואיל והזכור, ברכה'. בחייו ולאחר מותו, 'מכאן ואילך יאמר זכורנו לברכה לחיי העולם הבא כו'. גם בחייו מצוינו שצ"ל זכורנו לברכה כתיב נגי וברהם היו יתה לגי גדול, ובמותו מסיף לחיי העולם הבא, וק"ל, 'ועל בתורה מתימה כאן את ל"ח.

תשובות לשאלות המתפרסמות בעלון זה, יש לשלוח בכתב ברור וקריא, בצירוף שם וטלפון **עד ליום ג' בשעה 23.00 בלבד** לפקס' 9741115 - 972-8 (24 שעות) או לפקס 1-732-3634947 או למייל yaepstein@aol.com עד יום ב' בערב בלבד.

הפריים לשבוע זה: "שו"ע אור"ח ע"פ עולת תמיד ונולת שבת ועוד", עם "חמשה ספרים נפתחים", ג"כ. **עוד לשבוע זה:** "שלושה זכרים נוספים", על "שורת מהר"ם מיניץ", המשה אהרן, ח"א, ב"כ.

הפרס לשבוע זה על "סיפור ושאלה ביצונו": **שני זכרים.** כל אחד בספר "זכור תורת משה", הוצאה חדשה, להערות, הארות ותגובות וכל עניני העלון, יש לפנות לפקס' הג"ל, לתרומות, הנצחות והפצה ניתן לפנות למערכת

שמות הזוכים לשובע שערב:

הרבנים והבח"ח

מופזיץ א. - מודיעין עילית - זי המלך ערה"מ, ב"כ.

גלק ח. - רחובות - שערי תורת הבית.

אייזנברג י.מ. - סקווירא - שערי תורת הבית.

דיין ש.י. - בני ברק - שערי תורת הבית.

זלצברג מ. - אלעד - קובץ מאמרי עקבתא דמשיחא.

דיין א. - מודיעין עילית - קובץ מאמרי עקבתא דמשיחא.

לבנון ב. - בני ברק - קובץ מאמרי עקבתא דמשיחא.

הודעה נשלחה / תשלח לזוכים.

לתקופת נסיון, ניתן לקבל כל שבוע את העלון בפקס או באימייל (לא תשלום). המעוניינים לקבלו, ישלחו את שמם וכתובתם בכתב ברור, בתוספת מס' טלפון לביירוים, לפקס המערכת או למייל: yaepstein@aol.com